

blevet skuffet af Socialdemokraterne, og det vil maaske overgaa ham ogsaa i Fremtiden. Jeg kan ikke tjene ham i at udlevere en Hjemmelsmand, som jeg ved vil være afhængig, og som vilde faa sin Straf for at have givet Oplysninger. Det vil jeg ikke gøre; det gjorde Venstre heller aldrig i gamle Dage, hvad enten de saa stode paa Hjemmelsmanden eller ikke. Naar Kendsgerninger foreligger, naar den Tid kommer, da Sagen virkelig efter min Mening foreligger belyst, saa skal jeg erkende, hvad der maatte være fejlet i Sagen. Men i Øjeblikket, hvor ingen Afhøring har fundet Sted, kan jeg ikke erkende noget saadant.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Stauning forsøger nu at tale om noget andet. Jeg skal ikke følge ham paa den Vej, jeg skal holde mig til det, der er Sagens Kærne, og det er den, at Generalstrejkeudvalget havde vedtaget at overlade det til Bagerforbundet at kontrolere, at Brødet kun fordeltes til organiserede Arbejdere. Dette er en Vedtagelse af Generalstrejkeudvalget, og det var det, der vakte Uvillieovre i Befolkningen; det var det, der blev ført frem af andre Kandidater — ikke af mig. Jeg talte ikke om Forholdene i København, og det turde det ærede Medlem Hr. Mortensen da heller ikke paastaa; han sagde meget behændigt „konservative Kandidater“, men denne Betegnelse omfatter i dette Tilfælde ikke mig. Dette er Sagens Kærne, og det var dette, som det ærede Medlem Hr. Stauning betegnede som Løgn. Jeg sagde dertil paa Mødet derovre, og jeg gentager det her, at Ordet „Løgn“ aabenbart i det ærede Medlems Mund betyder noget andet end hos andre Mennesker. Det løber ham ligesom lidt lettere i Munden og har ligesom lidt mindre Indhold; det er overhovedet, ligesom det ærede Medlem har lidt vanskeligt ved at trække den skarpe Grænse mellem, hvad der er sandt, og hvad der er noget andet.

Røde: Den højtærede Justitsminister siger, at Sundhedsstyrelsen har handlet i Henhold til sin Beføjelse i Apotekerlovens § 26; deraf følger, siger Ministeren, at Sundhedsstyrelsen har Skønnet. Det følger ikke deraf. I § 5 staar der, hvad der kræves for at opnaa Godkendelse; efter min Opfattelse er det blot Sundhedsstyrelsens Forpligtelse at skønne over, om Betingelserne er til Stede, og da de var til Stede, var den ikke i dette Tilfælde, hvor der ikke var Valg mellem flere, i Stand til at foretage noget Skøn, og

ifølge Loven burde den have godkendt den paagældende.

Maa jeg dernæst sige til den højtærede Minister, naar han nu overfor Tinget udtaler sin Glæde over, at han har glemt at sende en Skrivelse til Finansudvalget, fordi han derved har faaet Lejlighed til at sige mig nogle Ubehageligheder eller, som han selv siger, give mig en Dukkert, at Ministeren virkelig ikke har Lov til at glæde sig over den Fejl, han dør har begaaet. For det er virkelig en meget alvorlig Fejl, Ministeren har begaaet, at glemme at sende den Skrivelse, som indeholder i hvert Fald et af Svarene paa de Spørgsmaal, som er stillet. Og hvor uheldigt er det ikke, at hele denne Sag er blevet fremmet paa den Maade? I Finansudvalget gjorde vi opmærksom paa, at der manglede noget. Hvorfor gav man sig saa til at trykke Bilagene med Manglerne i Stedet for at søge oplyst, at hos Justitsministeren laa den Skrivelse, som vi bad om, og som i alt Fald for en væsentlig Del forklarede Sagen. Ministeren har virkelig ikke nogen Grund til at glæde sig over, at han har glemt at sende denne Skrivelse, og jeg tror, at naar Ministeren efter dette Møde kommer til at tænke over Sagen, vil han faa et lidt andet Indtryk af, hvem der, naar vi skal tale populært, i dette Tilfælde har faaet en Dukkert. — Paa det Spørgsmaal, den højtærede Minister ønskede besvaret, skal jeg svare, at jeg mener selvfølgelig mundtlig eller skriftlig Indberetning; det spiller ingen Rolle for mig, og jeg forstaaer ikke, hvilken Forskel den højtærede Minister lægger deri. Naar den højtærede Minister siger, at Ordre er eet og Foranledning et andet, og at der er nogen, som gør Forskel derpaa, ved jeg ikke, hvad den højtærede Minister mener dermed. Jeg maa antage, at Politidirektøren ingen Forskel gør derpaa, eftersom han paa en Forespørgsel om, hvorvidt der har været nogen Foranledning, svarer, at der ikke er givet nogen Ordre dertil. Jeg kan ikke antage, at Politidirektøren har afgivet en Erklæring, hvori hans Ord skal fortolkes med Forbehold paa den ene eller den anden Maade; jeg tror, de skal forstaaes ganske ligeud. — Jeg skal ikke komme ind paa at besvare de Spørgsmaal, som Justitsministeren har bedt mig om at lade være at svare paa. Jeg ved jo, at den højtærede Justitsminister anser enhver Dag for sildt, og hver Debat for lige gyldig og ødelagt for ham, hvor det ikke er lykkedes ham at komme til at staa overfor sin Forgænger paa Justitsministerpladsen. Den højtærede Justitsminister ønsker ved enhver Lejlighed at komme til at staa overfor sin Forgænger og sige ham imod med